

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Enczi János ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Kastyák János ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** I. rendű, dr. Nagy Lajos ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** II. rendű és dr. Nagy Lajos ügyvéd által képviselt **III.rendű alperes neve (címe)** III. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2007. május 22. napján kelt 8.P.20.598/2006/23. számú ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 390.000 (Háromszázkilencvenezer) Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 120.000 (Egyszázhuszezer) Ft, míg a II. és III. rendű alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 120.000 (Egyszázhuszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes és az I. rendű alperes 2005. március 25. napján a házastársi közös vagyonukat képező ingatlanaik vonatkozásában „házastársi vagyonközösséget megszüntető szerződés” címet viselő megállapodást kötöttek egymással. A megállapodás 3. pontja értelmében az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonába kerül a **település xxxx** helyrajzi számú 2219 négyzetméter területű ingatlan, valamint a **település yyyy** helyrajzi szám alatti lakóház megjelölésű 184 négyzetméter

területű ingatlan felperes tulajdonában lévő ½-ed tulajdoni illetősége. A szerződés 6. pontjában kikötötték, hogy a megállapodás azzal a feltétellel lép hatályba, hogy az I. rendű alperes igazolja, hogy a ... Kkt adósságait rendezte, és ezt a tényt okirattal igazolja a megállapodást szerkesztő ügyvédnél, egyúttal igazolja az ... Bank Rt javára bejegyzett jelzálogjog törlését is. A megállapodás 7. pontjában a felperes kijelentette, hogy a feltétel teljesülése esetén hozzájárul az ingatlan illetőségek I. rendű alperes javára történő ingatlan-nyilvántartási átvezetéséhez.

Ezen szerződéssel egyidejűleg a felperes, valamint az I. és II. rendű alperesek aláírtak egy megállapodás elnevezésű okiratot, amely alapján a II. rendű alperes 5.000.000 Ft készpénzt átadott az I. rendű alperes részére azzal, hogy ezt az összeget a társaság adósságának rendezése érdekében az ... Bank felé fennálló kölcsöntartozás visszafizetésére kell fordítani.

Az I. rendű alperes a ... Kkt adósságait teljes körűen nem rendezte, így a felperessel kötött közös vagyon megosztására irányuló szerződése nem lépett hatályba.

Az I. rendű alperes 2005. november 24. napján kelt adásvételi szerződéssel eladta a II. és III. rendű alpereseknek a **település yyyy** helyrajzi számú **cím 1** alatti 184 négyzetméter területű lakóház megjelölésű ingatlanban lévő ½-ed tulajdoni illetőségét 6.500.000 Ft vételárért. Az adásvételi szerződést szerkesztő ügyvéd a másik ½-ed tulajdoni illetőség tulajdonosát, a felperest az elővásárlási jog körében nyilatkozattételre hívta fel. A felperes az elővásárlási jog tárgyában nyilatkozatot nem tett, ugyanakkor 2005. november 30. napján jelezte az I. rendű alperes felé, hogy az általa megkötött adásvételi szerződés a Csjt. 30. § /1/ bekezdésébe ütközik, emiatt a Ptk. 200. § /1/ bekezdésére figyelemmel semmis.

A II. és III. rendű alperesek tulajdonszerzését - egymás között egyenlő arányban - a ... Körzeti Földhivatal az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezte.

A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek között létrejött adásvételi szerződés a Csjt. 30. § /1/ bekezdésébe ütközik és emiatt a Ptk. 200. § /2/ bekezdésére figyelemmel semmis. Kérte az eredeti állapot oly módon történő helyreállítását, hogy az ingatlan-nyilvántartásba az I. rendű alperes tulajdonjoga kerüljön visszajegyzésre.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperessel kötött 2005. március 25-i szerződésben rendelkeztek arról, hogy a korábban általuk üzemeltetett **Kkt** tartozásait csak az I. rendű alperesnek jutó ingatlanok valamelyikének értékesítésével tudja rendezni. Hivatkozott arra is, hogy a vagyonközösség megszüntetését követően a fenti ingatlan teljes egészében az I. rendű alperes tulajdonába került volna, továbbá, hogy a felperes tudott arról, hogy az adósságokat az I. rendű alperes az ingatlanok értékesítéséből származó bevétellel kívánja kiegyenlíteni. Hivatkozott arra, hogy a Csjt. 30. § /2/ bekezdése értelmében

bármelyik házastársnak a vagyonközösség fennállása alatt kötött visszerhes ügyletét a másik házastárs - alakszerűséghez nem kötött - hozzájárulásával kötött ügyletnek kell tekinteni. Esetünkben ennek ellenkezőjét nem lehet megállapítani, ugyanis az adásvételi szerződés megkötését megelőző ügyletek körülményei és a felperes magatartása nem utalt arra, hogy az adásvételi szerződés megkötését ellenezte volna, illetve, hogy ahhoz nem kívánt hozzájárulni.

A II. és III. rendű alperesek szintén a kereset elutasítását kérték a Csjt. 30. § /2/ bekezdésére történő hivatkozással. Hivatkoztak a házastársi vagyonközösséget megszüntető megállapodás címet viselő okirat mellett az ugyanazon a napon készült megállapodásra, amely tartalmazza azt a tényt, hogy az adásvételi szerződés tárgyát képező lakóház a házastársi vagyonközösség megszüntetését követően az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonát fogja képezni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt le nem rótt eljárási illeték, valamint az alperesek javára perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a házassági vagyonközösség nem csupán a házassági életközösség alatt, hanem mindaddig fennáll, amíg a közös vagyon a felek megegyezése alapján szerződéssel, vagy az egyezségüket jóváhagyó végzéssel, illetve a bíróság ítéletével megosztásra nem kerül. Ezért a perbeli esetben csak a Csjt. 30. § /2/ bekezdésének alkalmazása jöhetett szóba. Ez a jogszabályhely pedig törvényi vélelmet állít fel az ügyletben részt nem vevő házastárs hozzájárulását illetően. Ezt a vélelmet meg lehet dönteni, azonban a perbeli esetben erre nem kerülhetett sor, ugyanis a felperesnek a II. és III. rendű alperesek rosszhiszeműségét bizonyítani nem sikerült. A II. és III. rendű alperesek tudomással bírtak arról, hogy milyen módon kívánják a felperes és az I. rendű alperes megszüntetni a házastársi vagyonközösséget, továbbá a II. rendű alperes két alkalommal is azért nyújtott kölcsönt az I. rendű alperesnek, hogy az adósságait rendezni tudja. A felperes tudott arról is, hogy a korábban közösen üzemeltetett **Kkt** tartozásait az I. rendű alperes a neki jutó ingatlanok egyikének értékesítéséből származó bevételből kívánja értékesíteni. A vagyonközösséget megszüntető megállapodást a felperes aláírta, így a II. és III. rendű alperesek tekintetében az állapítható meg, hogy arról volt tudomásuk, hogy a felperes a megállapodásban foglaltakhoz hozzájárult. A II. és III. rendű alperesek ellenérték fejében, visszerhesen szerezték meg az I. rendű alperes tulajdoni illetőségét, így rosszhiszeműségük az ügyletkötés során nem állapítható meg. A felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, így a bizonyítatlanság következményeit neki kell viselnie. E körben külön utalt arra, hogy fentiek bizonyítására a felperesnek fel kellett volna mentenie az ügyvédi titoktartás alól a házastársi vagyonközösséget megszüntető szerződést szerkesztő ügyvédet, erre azonban nem került sor. Miután a II. és III. rendű alperesek az I. rendű alperes 1/2-ed tulajdoni illetőségét vásárolták meg, melyre vonatkozóan a házastársi vagyonközösséget megszüntető szerződés hatályba lépésétől függetlenül az I. rendű alperes rendelkezési joga fennállt, így a felperesi kereset alaptalan.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves tényállást állapított meg és az abból levont

jogi következtetései jogsértőek. A Csjt. 27. § /1/ bekezdése a házassági életközösség idejére keletkeztet a házas felek között házastársi vagyontársaságot. A Csjt. 31. § /2/ bekezdése szerint az életközösség megszakadásával a vagyontársaság is megszűnik. Az ezzel ellentétes ítéleti okfejtés ellentétben áll a törvényi szabályokkal. A Kiskunhalasi Városi Bíróság 3.P.20.255/2005/30. számú, 2007. május 22. napján jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta a felperes és az I. rendű alperes házasságát. Az ítélet rögzíti, hogy a felek életközössége 2005. január 17. napján megszakadt. Ezzel tehát a felek vagyontársasága is megszakadt. A felperes kereseti kérelmét nem a Csjt. 30. § /2/ bekezdésére, hanem a Csjt. 30. § /1/ bekezdésére alapította, így az elsőfokú bíróságnak nem abban a kérdésben kellett volna állást foglalnia, hogy a házassági vagyontársaság tartama alatt tett I. rendű alperesi rendelkező nyilatkozathoz a felperes hozzájárult-e vagy sem, hanem helyesen azt a szabályt kellett volna alkalmaznia, hogy a házassági életközösség megszűnésétől a közös vagyon megosztásáig terjedő időben csak a házastársak közös egyetértésével lehet a vagyontársasághoz tartozó tárgyakat elidegeníteni. Ilyen közös egyetértést megállapítani nem lehet, ebből következően az I. rendű alperes, mint eladó, valamint a II. és III. rendű alperesek, mint vevők között az I. rendű alperes házastársi közös vagyonba tartozó ingatlan illetősége tekintetében kötött adásvételi szerződése a Ptk. 200. § /2/ bekezdésébe ütközik, ezért az semmis.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Megismételte az elsőfokú eljárásban kifejtett jogi álláspontját, mely szerint a per eldöntése szempontjából lényeges kérdés, hogy a felperesnek az adásvételi szerződéshez való hozzájárulása megadottnak tekinthető-e vagy sem. E körben az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, így annak megváltoztatására jogi indok nincsen.

A II. és III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Előadták, hogy az adásvételi szerződés az alperesek között jött létre. Ezen szerződés érvényességét a felperes és az I. rendű alperes közötti kapcsolat csak annyiban befolyásolja, hogy a kettőjük viszonyáról a II. és III. rendű alperesek milyen tájékoztatást kaptak. A felperes korábbi jogi képviselője szerkesztett minden okiratot, így az alperesek közötti adásvételi szerződést is, ő pedig a felperes érdekeit figyelembe vette, és őt a szükséges tájékoztatásokkal ellátta. A II. és III. rendű alperesek mindvégig jóhiszeműen jártak el. Külön is hivatkoztak arra, hogy amennyiben a kereseti kérelemnek történő helyt adásra sor is kerülne, úgy az eredeti állapot helyreállításához hozzátartozna az adásvételi szerződésben szereplő vételár visszafizetése is kamataival együtt.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint pontosítja, illetve egészíti ki:

A felperes és az I. rendű alperes házastársak voltak. Házassági életközösségük 2005. január 17. napján megszakadt. A házasság felbontása iránt a Kiskunhalasi Városi Bíróságon kezdeményeztek peres eljárást. A felperes és az I. rendű alperes

Pf.III.20.424/2007/7. szám

házassági vagyontársasága 2005. január 17. napján megszakadt. A vagyontársaság megszakadását követően a házastársi közös vagyon megosztása tekintetében 2005. március 25. napján egymással megállapodást kötöttek. A teljes bizonyító erejű

magánokiratba foglalt megállapodás rögzíti a közös vagyonba tartozó vagyontárgyak körét, amelybe a ... Kkt is beletartozik. A megállapodás rögzíti a házastársi közös vagyon megosztásának elveit, és azt is, hogy az I. rendű alperes a Kkt-t terhelő adósságok kizárólagos megfizetését magára vállalja. A megállapodás 6. pontjában a felek rögzítik, hogy ezen kötelezettségét az I. rendű alperes csak a neki jutó ingatlanok valamelyikének értékesítésével tudja rendezni.

Az ítéletábra a tényállást az elsőfokú eljárás során már rendelkezésre álló okiratok, így különösen a 11/A/1. sorszám alatt becsatolt megállapodás tartalma alapján egészítette ki, illetve pontosította.

A fellebbezés - végeredményében - **alaptalan**.

A Csjt. 27. § /1/ bekezdésében foglalt rendelkezésből következik, hogy a házassági vagyonközösség létrejöttének és fennállásának két együttes konjunktív feltétele van: egyrészt a házasságkötés, a házassági kötelék ténye, másrészt - ettől eltérő tartalmú házassági vagyoni szerződés hiányában - a házassági életközösség létrejöttének és fennállásának ténye. E feltételek bármelyikének hiánya, illetve megszűnése esetén vagyonközösség nem jön létre, illetve megszűnik. Arra tehát helyesen hivatkozott a felperesi fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság abból a téves előfeltételezésből indult ki, hogy a felperes és az I. rendű alperes között a házassági vagyonközösség még jelenleg is fennáll, ugyanis az egymás között e tárgykörben kötött megállapodás - elnevezésével helyesen házastársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött szerződés - nem lépett hatályba. Az azonban a felperes, I. rendű alperes által kétségbe nem vont fellebbezési előadásából, továbbá a 2005. március 25. napján két tanú, valamint a felperes és az I. rendű alperes által aláírt 11/A/1. sorszám alatt becsatolt megállapodásból is megállapítható, hogy a házassági életközössége 2005. január 17. napján megszakadt. Az életközösség megszakadásával a házassági vagyonközösség pedig véget ér (Csjt. 31. § /2/ bekezdés).

A házastársak és a harmadik személyek között létrejött ügyletek tekintetében a Csjt. 30. §-a két típusú megállapodás-kört szabályoz. Egyrészt beszélhetünk a házastársak által közösen kötött úgynevezett közös ügyletről, vagy a házastársak valamelyike által megkötött külön ügyletről. A Csjt. 30. §-a alapján kell állást foglalni egyrészt a házastársak egymás közötti belső jogviszonyára irányadó módon az ügyletkötő házastárs rendelkezési jogának a megléte, illetőleg hiányának jogkövetkezményei, másrészt a házastársak és az ügyletkötő harmadik személyek közötti külső jogviszonyra irányadó módon az ügyletkötésben részt nem vett másik házastársnak a házastársa által kötött ügyletekért való felelőssége fennállása, illetőleg annak hiánya, valamint - fennállása esetén - a felelősség mértéke

tekintetében. A Csjt. 30. § /1/ bekezdése csak a házassági vagyonközösség megszűnésétől a házastársi közös vagyon megosztásáig terjedő időben kötött ügyletek tekintetében alkalmazható, míg a 30. § /2/ bekezdése a házassági vagyonközösség fennállása alatt kötött ügyletek tekintetében ad szabályozást. Miután az elsőfokú bíróság téves előfeltételezésből indult ki, így tévesen alkalmazta a Csjt. 30. § /2/ bekezdését, amennyiben ugyanis a felperes és az I. rendű alperes házassági vagyonközössége 2005.

január 17. napján megszakadt, úgy kizárólag a Csjt. 30. § /1/ bekezdése szabályát lehet alkalmazni.

A Csjt. 30. § /1/ bekezdése az életközösség megszűnésétől a közös vagyon megosztásáig terjedő időszakban kötött ügyletek tekintetében olyan szabályozást nem nyújt, mint a 30. § /2/ bekezdése szerinti törvényi vélelem, így a házasfelek egymás közötti belső jogviszonyára, valamint a házastársak és a harmadik személyek közötti külső jogviszonyra vonatkozóan az ítélkezési gyakorlatnak az elveit és a Ptk. rendelkezéseinek, mint mögöttes jogszabálynak a rendelkezéseit lehet alkalmazni. Kétségtelenül esetünkben az állapítható meg, hogy az alperesek között létrejött adásvételi szerződésnek egy olyan ingatlan-illetőség volt a tárgya, ami a felperes és az I. rendű alperes házastársi közös vagyonába tartozik. A Csjt. 30. § /1/ bekezdése időbeli korlátként a vagyontársaság megszűnésétől a közös vagyon megosztásáig terjedő időszakot öleli fel, ami esetünkben megvalósult, ugyanis az a megállapítása helyes volt az elsőfokú bíróságnak, hogy a felperes és az I. rendű alperes közötti házastársi közös vagyon megosztására vonatkozó szerződés - az abban feltételek teljesülésének hiányában - nem lépett hatályba. Ennek hiányában pedig a közös vagyon megosztása, mint végső időpont nem következett be. Mindebből következik a Csjt. 30. § /1/ bekezdésének korlátozó tartalmi szabálya: ami azt jelenti, hogy a házastársakat az egymás közötti jogviszonyukban - az osztatlan közös tulajdonukat képező vagyontárgyak tekintetében - önálló rendelkezési jog még a saját eszmei tulajdoni hányaduk vonatkozásában sem illeti meg. Addig azonban, amíg a Csjt. 30. § /2/ bekezdése a házas felek és harmadik személyek közötti külső jogviszonyok tekintetében törvényi vélelmet állít fel és az alkalmazandó jogkövetkezmények tekintetében ad egy törvényi főszabályt, amelytől való eltérést bizonyítani lehet, addig a Csjt. 30. § /1/ bekezdése ilyen jogkövetkezményekről sem a házastársak belső, sem a házastársak és harmadik személyek közötti külső jogviszonyra irányadó módon nem rendelkezik. Így abban a kérdésben, hogy ha a Csjt. 30. § /1/ bekezdésének tartalmára vonatkozó szabály sérül, milyen eljárási rendet kell követni, milyen jogkövetkezmények alkalmazására van lehetőség, a bírói gyakorlat és a Ptk. mögöttes szabályainak alkalmazása ad segítséget.

Ingatlanok esetében a rendelkezési jog megsértésével kötött ügylet vonatkozásában, ha az ingatlan-nyilvántartásban bízva jóhiszeműen és visszterhesen szerző a külső harmadik fél, akkor a bírói gyakorlat érvényesnek tekinti az ilyen szerződést akkor is, ha az ügyletkötéshez a másik házastárs nem járult hozzá. Ilyen esetben a nem szerződő házastárs az egyéb feltételek meglétében is legfeljebb kártérítési igényt érvényesítésére jogosult (BH 1981/60. számú eseti döntés, PJD IX. 172.) Az irányadó és legújabb Legfelsőbb Bírósági gyakorlat a házastársak és harmadik személyek közötti külső jogviszonyban a nem szerződő házastárs rendelkezési jogának a megsértésével kötött szerződést önmagában a Csjt. szerinti korlátozott

Pf.III.20.424/2007/7. szám

rendelkezési jog megsértése miatt nem tekinti érvénytelennek, a házastársak egymás közötti belső jogviszonyában pedig az egyoldalú rendelkezésnek (nem pedig magának a szerződésnek) az érvényességét a Csjt. 30. § /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 114. §-ának /1/ bekezdése, annak jogkövetkezményeit pedig a Csjt. 31. §-ának /5/

bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 484-487. §-aiban szabályozott megbízás nélküli ügyvitel szabályai szerint ítéli meg. E jogviszonyokban tehát a Csjt. szerinti korlátozott rendelkezési jog megsértése esetén érvényes az egyoldalú rendelkezés akkor, ha a beavatkozás helyén való volt, mert az megfelelt a másik házastárs érdekeinek és feltehető akarátának (BH 1993/739., BH 2000/449. számú eseti döntések).

A perbeli esetben mindez azt jelenti, hogy önmagában a Csjt. 30. § /1/ bekezdésében szabályozott, a rendelkezési jogosultságot csupán relatíve korlátozó szabály nem teszi lehetővé a Ptk. 200. § /2/ bekezdésének alkalmazását, azaz ez esetben a jóhiszemű és ellenérték fejében szerző harmadik személyek által kötött ügylet érvénytelennek nem tekinthető, míg a Csjt. 30. § /1/ bekezdésének sérelmével kötött ügyletnek a felperes és az I. rendű alperes közötti belső jogviszonyban van jelentősége, ahol a megbízás nélküli ügyvitel szabályai szerint lehet állást foglalni a beavatkozás helyén való vagy nem helyén való voltáról. A rendelkezésre álló adatokból megállapítható, hogy habár a házastársi közös vagyonba tartozó ingatlan illetőségéről rendelkezett az I. rendű alperes, amelyre az osztatlan közös vagyon fennállása miatt egyedüli rendelkezési lehetősége nem lett volna, ugyanakkor magatartását, beavatkozását helyén valónak lehet tekinteni, mert a felperes a 2005. március 25-én megkötött megállapodásban (11/A/1.) elismerte, hogy az I. rendű alperes az őt terhelő közös adósság kiegyenlítési kötelezettségnek - melyet egyedül vállalt magára - csak valamelyik, a közös vagyonból rá jutó ingatlan értékesítéséből befolyt vételárból tudja rendezni. Nyomatékosan értékelendő, hogy az I. rendű alperes nem a teljes ingatlant értékesítette, azaz a felperes ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett 1/2-ed tulajdoni illetősége ezzel a rendelkezéssel semmiben nem sérült. A felperes tudott az alperesek közötti ügyletekről, ezt igazolja az is, hogy 2005. március 25. napján a II. rendű alperes érintettségével kötött megállapodást a felperes maga is aláírta. Ilyen körülmények között a fentebb hivatkozottakon túlmenően a Ptk. 200. § /2/ bekezdésének érvénytelenségi jogkövetkezményei levonására akkor sem kerülhetne sor, ha egyébként a Csjt. 30. § /1/ bekezdéséből egyértelműen lehetne következtetni az ott írt tilalmat megszegő szerződés érvénytelenségére.

A fentiekre tekintettel tehát az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése a kereset elutasításáról helytálló volt, ugyanakkor az ítélet jogi indokolása teljes egészében eltér az elsőfokú bíróság által adott indokoktól. Ezért az ítéletábra az elsőfokú ítéletet - az indokolás teljes körű megváltoztatásával - a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta. A felperes a másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján perköltség megfizetésére köteles, melynek összege áll az I. rendű alperes, valamint a II. és III. rendű alperesek jogi képviselőjével kapcsolatosan felmerült és az ítéletábra által a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja, valamint /5/ és /6/ bekezdése és 4/A. §-a

- 8 -

alapján megállapított, az alperesi jogi képviselők által a másodfokú eljárásban kifejtett munkával arányban álló 100.000 Ft + 20 % ÁFA ügyvédi munkadíjból. Az illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült peresztes felperes az 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának /3/ bekezdésére figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /2/ bekezdése, valamint 15. § /1/ és /3/ bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viselésére.

Szeged, 2007. december 11. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk. a tanács elnöke	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk. előadó bíró	Dr. Lakatos Péter sk. táblabíró
--	---	------------------------------------